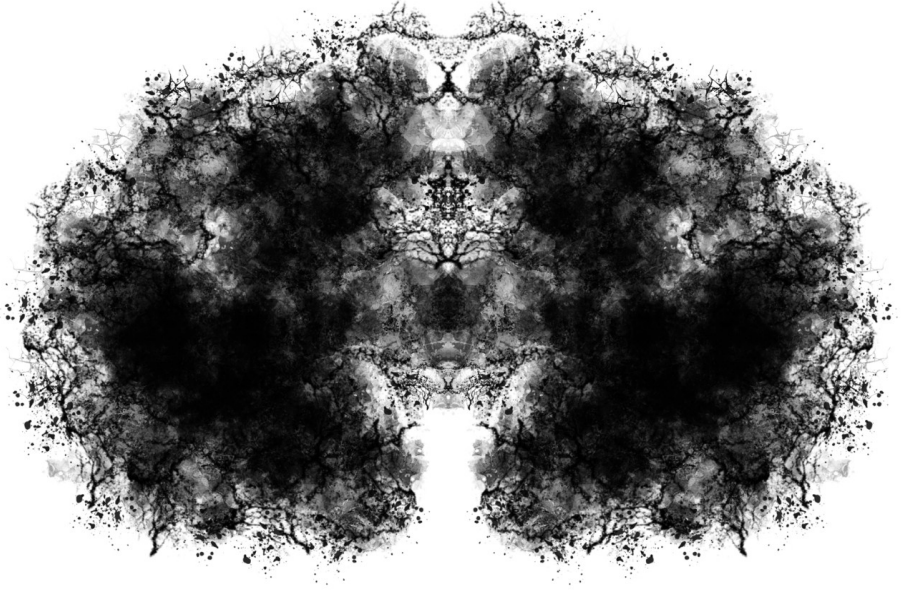

2. Sayı - Mayıs 2020

GOLEM

fanzin

*“Bütün duvarlar gibi iki anlamlı, iki yüzlüydü.
Neyin içeride, neyin dışarıda olduğu, duvarın
hangi yanından baktığınıza bağlıydı.”*

-Mülksüzler, Ursula K. Le Guin

İçindekiler

2: **Editörden** Hakan U. Öztürk

3: **Sahnedeki Gıcırıtı** Mehmet Berk Yaltrık

8: **Demirci Çağatay Kaya**

17: **Kiraz Çiçekleri İçin Vakit Çok Geçti** Hakan U. Öztürk

24: **Paris'te Bir Kıvılcım** Berkan Fidan

32: **Hazal'ın Sıradan Yaşamı ve Sonrası** Ceren Altay

39: **Dipsiz Yokuş** M. Ercan Ergür

48: **Kavuşturma Kitabı** Güven Can Yıldız

golemfanzin.com

iletisim@golemfanzin.com

Bazı hakları saklıdır. Ticari amaçlarla kullanılamaz ancak içerikte değişiklik yapılmadan kağıda bastırılarak dağıtılabilir. Çevrimiçi dağıtım için lütfen orijinal dağıtım kaynaklarımıza bağlantı verin ve alternatif kaynaklara yüklemeyin. Eserlerin telif hakları yazarlarına aittir ve yazarından yazılı izin alınmadıkça eserler makul uzunluktaki alıntılar dışında ayrı ayrı dağıtılamaz veya kullanılamaz.

Editörden

Hakan U. Öztürk

Herkes merhaba,

Dört bir yanınızda uzanan kocaman duvarlar hayal edin. Tepeleri gökyüzünde kaybolsun. Kollarınızı iki yana esnettiğinizde sizinle birlikte genişlesin onlar da. Derin nefesler aldığınızda küçülsün. Sonra taşlardan biri hareket etsin ve siz de gövdenizde, kalbinizde o titreşimi hissedin. Taşı çekip aldıklarında gövdenizde bir boşluk hissi kalsın.

O boşluktan baktığınızda gördüğünüz kim olacak?

İlerleyen sayfalarda okuyacağınız her bir öykümüzle duvardan birer birer sökülmeyi denedik. Bunu yaparken içeride miydik, yoksa dışarıda mı ve hangi anlam hangi yüze aitti, asla tam olarak bilemeyeceğiz. Umarız kendi cevaplarınızı ararken okuduklarınızdan keyif alırsınız.

Bu sayımızda aramızda konuk yazar olarak yer alan ve yazdığı öyküsüyle bizi onurlandıran **Mehmet Berk Yaltırık**'a teşekkür ederiz.

İyi okumalar!

Sahnedeki Gıcırıtı

Mehmet Berk Yaltırık

“Dördüncü duvarı yıkmak...” sözünü hem dilinde hem zihinde sakız gibi döndürürken, bir anda karşısına çıkan köhne binayı fark edince duraksadı. Birkaç adımda saptığı iki tarafı sık ağaçlarla kaplı bir bahçenin ortasında unutulmuşçasına kendi hâline bırakılmış bina, tuhaf bir şekilde gözüne aşına geliyordu. İlk kez önüne yürümesine rağmen daha önce birkaç kere daha görmüş gibiydi. Belli belirsiz gazete ve dergi sayfalarının görüntüleri zihninde canlanmaya başlamışsa da bir türlü çıkaramıyordu. Binanın heybeti karşısında saygıyla karışık bir ürperme hissedip mütereddit duraksadı.

Şehrin göbeğinde kalmış kampüste, üniversitenin tiyatro topluluğu toplantısı için verilen adres burası olmalıydı. Tam adresin yazılı olduğu posterin fotoğrafını almadığı için hayıflanacakken, dikkatini binanın ardına kadar açık ahşap kapılarının hemen yanındaki cam kapaklı duyuru panosu çekti. Toplantı afişlerinden biri asılmıştı. Birkaç basaamaktan oluşan mermer merdivenlere tırmanıp panonun önüne geldiğinde doğru adrese geldiğini anladı. Adresteki “Eski Makabre Tiyatrosu” ibaresini okuyunca, binanın hafızasındaki esrareniz varlığı da aydınlandı. Burayı sahafların eski dergi raflarını karıştırırken görmüştü. Şehrin mevcudiyeti Osmanlı zamanına kadar uzanan tiyatrolarından biriydi. Tiyatro tarihiyle ilgili yazı ve makalelerde muhakkak bahsi geçiyordu. Meşrutiyet’i takip eden senelerde çatıyı tahrip eden bir yangının akabinde restore edilip yeniden tiyatro olarak açılınca aynı isimle

varlığını sürdürmüştü okuduğuna göre ancak detaylarını anımsayamıyordu. “Böyle bir yer toplanmamız için tahsis edilebiliyor mu?” dercesine kafasını kaldırıp haşmet duygusu uyandıran binanın pencerelerine, saçak süslemelerine göz gezdirdi. Restorasyonlara rağmen anlamlandıramadığı bir eskilik barındırıyor gibiydi.

Kapılardan içeriye göz attığında loş fuayede kimseye rastlayamadı. Afişte yazılı toplantı vakti gelip çatmasına karşın kimseler yoktu. “Zaten kimse zamanında toplanamaz” diye söylendiği esnada panodaki afişin yanına asılı iki kâğıt parçası dikkatini çekti. Biri iri harflerle “ESKİ MAKABRE TİYATROSU TARİHÇESİ” başlığını taşıyordu. Yazılanları okumak istemediyse de vakit öldürmek için göz gezdirdi. Üniversite arazisine verilmeden önce çeşitli dönemlerde tiyatro salonu, birahane, gazino olarak kullanılan binalarla dolu bu muhitte ayakta kalabilmiş yegâne yapı olduğu yazıyordu. Sultan Abdülaziz döneminde yaptırılmış ve ünlü kantocuların, dans revülerinin gelip geçtiği bir sahne olmuştu. Burada sergilenen ünlü bir temsilin ardından sahibinin adıyla anılmayarak “Makabre” olarak tanınmaya başlamıştı. Kısa bir dönem gazino olmuş, Cumhuriyet döneminde uzun seneler tiyatro olarak hizmet verdikten sonra üniversiteye devredilen araziyle birlikte bazı konferanslara ve tiyatro etkinliklerine ev sahipliği yapmıştı. 1910’daki yangının ardından geçirdiği restorasyon nedeniyle “Eski Makabre Tiyatrosu” adını aldığı da yazılmıştı. Hemen yan tarafında da eski gösterilerden bazı biletler ve siyah-beyaz dönemden üniversite topluluklarına çeşitli oyun fotoğrafları iliştirilmişti.

Fotoğrafların diğer yanında asılı kâğıtta ise eski bir yazarın dönemin gazetelerinden “Fikriyat”ta kaleme aldığı hatıralarından

bir alıntı yer alıyordu. Binanın üniversiteye devredilmesi nedeniyle kaleme aldığı yazı ona tarihçeden daha renkli gelmişti. “*Eski Makabre tiyatrosunun da üniversiteye devredildiğini geçtiğimiz günlerde gazetelerden okuduk. Birçok tiyatronun akıbetinden bahsettim, bir kısmının hatırası elan taptazedir. Fakat Makabre tiyatrosu denilince şöyle bir duruyorum, zira eski vakitlerin pek tantanalı, şamatalı bu nezih sahnesini gençliğimde, henüz hazin ‘eski’ lakabıyla tesmiye edilmezden evvel defalarca ziyaret etme imkânı bulmuştum. O revülerin, kantoların tatlı hatıraları artık yerini hazin tebessümlere bıraksa da mamafih burasının Hamid döneminin ünlü serserilerinin, zorbalarının fırtınalarının estiğine şahitlik ettiği malumdur. Benim akranım okurlarımız muhakkak ki adına yakışır şekilde –ölüme dair- Makabre tiyatrosunda zuhur eden kanlı vakaları hatırlayacaktır. Bilhassa aşkına karşılık bulamaya paşazadelerden birinin tabancasından çıkan menhus kurşunlarla boylu boyunca sahneye devrilen Kantocu Anuş’u hatırlayacaktır. O talihsiz gece ben de oradaydım. Anuş Hanım’ın pudralı çehresinden süzülen soğuk ecel terleri gözlerimin önünden senelerdir gitmemiştir...*” Sırf tiyatroyla alakalı diye buraya doğru dürüst okunmadan alınıp konulduğu belliydi.

Seneler önceki bir cinayetin haberini okumak, bir-iki gün önce kütüphanenin kafeteryasında duyduğu tiyatro sahnesiyle alakalı eski bir olayı hatırlatmıştı. Kafeterya tezgâhının hemen önündeki masada Macbeth oyunun uğursuzluğuna ilişkin efsaneleri aktaran bir internet yazısını konuşan kızların muhabbetine o esnada tezgâhın orada kafeteryacı ile konuşan yaşlı hayli geçkin bir güvenlikçi de karışmıştı. Uğursuzluk ve tiyatro bahsi adamın aklına, on beş yıl kadar önce tiyatro binasında yaşanan bir intiharı hatırlatmıştı. Topluluklardan birinin oyuncusu, sahnenin tepesindeki ışık demirlerine kendini asmış, oyuncularından biri iki

gün sonra kafasını yukarı kaldırına kadar da ceset fark edilmemişti.

Bu anıyı hatırladığı esnada, o olayın yaşandığı yerin burası olması iyiden iyiye canını sıktı. Karşısında heyula gibi dikilip duran bu binaya bakarken içinin daha da karardığını hissetti. Saatine tekrar bakıp buluşma vaktinin geçmekte olduğunu görünce zihnindeki bulutları dağıtıp “Belki salona geçmişlerdir” diyerek içeriye girdi. Fuayedeki loşluğun içeride yer yer koridorlara, merdivenlere uzanan gölgelere, karanlıklara dönüştüğünü görünce içinde belli belirsiz bir huzursuzluk hissi kıpırdandı. Tam o esnada sahneden gelen müphem bir gıcırta –bir kapının açılmasını andırıyordu sanki- adımlarını ister istemez oraya çekti.

Tiyatro salonuna adım atar atmaz sahneye doğru uzanan koltukların üzerine çöreklenmiş kasveti karanlıkla yüz yüze geldi. Sahneden gelen gıcırta tekrarlanınca ürpertiyle, “Kimse var mı?” diye seslendi. Sesi duvarlarda çınlaya çınlaya yitip gitti. Sahneye inmek istiyordu ancak koltuklarda ona bakan hayali yüzler varmış gibi gerilmişti. Bir büyüye kapılmışçasına ağır adımlarla sahneye doğru inerek kenardaki basamaklardan sahneye çıktı. Perdelerin gerisinde bir açıklıktan içeriye gün ışığının geldiğini ancak karanlıkların içinde boğulup kaldığını fark etti.

Sahnede durduğu yerden ışığı seyrederken o müphem gıcırta yeniden tekrarlandı. Sahnenin ortasında olduğundan sesi bu kez net duymuştu, demir iskelelerin ucunda sallanan bir şeyin çıkardığı yeknesak gıcırta seslerindendi. Ses tam tepesinden geldiğinden gayri ihtiyari kafasını yukarıya kaldırıp baktı. Gıcırtayla bir ipin ucunda sallanan bedeni gözleri seçmeye başladığında nefesi kesildi. Gözlerinin yanıldığını düşünerek dik dik tepesinde salınan şekle bakmayı sürdürdü. Tepesindeki beden ansızın geriye

dönünce ipin ucunda sallanan soluk yüzlü genç bir kadın olduğunu fark etti. Yüzünün soluk makyajı akmış bu solgun ceset ona panoda okuduğu ölü kantocuyu hatırlatsa da o meşum gıcırta ona kafeteryada dinlediklerini acı acı hatırlatmıştı.

İpin ucunda sallanan ölü vücut ansızın gözlerini açtığında o kuyu dibi misali karanlık, ifadesiz bakışlarını ayan beyan görerek bağırarak istediye de çılgılığı boğazında düğümlendi. Sahnenin o ışıltılı karanlığında yapayalnızdı. Derken bir şeyleri hatırlar gibi oldu, başka şeyleri. Bu binadaki tanıdıklık hissi çok öteydi, tepesinde salınan ceset de gözüne aşına gelmeye başlamıştı.

Salonun ışıkları ansızın yanınca gözleri kamaştı. İçeriye tiyatro topluluğunun başkanı olduğunu tahmin ettiği 20'lerinin ortasında, saçı sakalına karışmış bir öğrenciyle, ondan daha genç başka bir öğrenci konuşa konuşa giriverdi: “Buranın çok hikâyesi var hocam. Eskiden o vurulan kadını görenler olurmuş. On, on beş senedir de o kendini asan kızı görenler oluyor, benden dört yönetmen öncesi falan Macbeth oynuyormuş sanırım, burada sahnede intihar etmiş. Beş-altı sene önce falan ben daha çömüm o zaman burada, bu sefer biz Macbeth’i oynayacaktık, seçmeler yapılıyordu. Benle yaşıt bir öğrenci arkadaşı vardı, buluşma toplantısına gelmiş ama biraz erken gelmiş. Sahneyi gezerken kalp krizi geçirip ölmüş burada. Sahnede karanlıkta dolaşırken onu da gördüğünü söyleyenler var burada. Başlı başına hikâye olur hani...”

Genç öğrenci etrafa boş boş bakınıp sordu: “Buluşma saatine rağmen kimse gelmemiş?” Diğeri sakalını kaşıyarak bomboş sahneyi işaret etti: “Hiçbir buluşma vaktinde gerçekleşmez, benden önce de böyleydi, benden sonra da böyle olur herhalde. Sahnenin hayaletleri dışında kimseyi göremezsin burada...”

Demirci

Çağatay Kaya

Lain örsün yanında duran mendil ile alnında biriken iri ter damllarını sildi. Son üç gündür neredeyse hiç dinlenmeden çalışıyordu. Yerden bir kürek sapı almak için eğildiğinde, rüzgârın demirhanesini salladığını fark etti. Güçlü uğultu sesleri ahşap duvarları zorluyordu. Tam elindeki kürek başını yerden aldığı sapa takmıştı ki, ufak demirhanesinin kapısı kırılırcasına açıldı. İçeri giren köyün gençlerinden biriydi. Açık kapıdan demirhaneye dolan rüzgâr ve yağmur ocaktaki ateşin önce yükselmesine, sonra da küçülmesine neden oldu. Genç adam ateşe tepki verircesine aldığı nefeslerin arasında kapıyı zorlanarak kapattı ve tıpkı ateşin sakinleşmesi gibi nefesini düzenledi. Lain'e umut dolu gözlerle bakıyordu.

— On dokuz kürek orada, bu da yirmincisi, dedi Lain demirhanenin görece karanlık köşesini kürek tutan eliyle işaret ederek.

— Erth Efendi en az on küreğe daha ihtiyaç olduğunu söyledi. Ayrıca on tane de sağlam kanca gerekiyormuş.

— Tamam, onları da yaparım.

Genç adam kürekleri belinden çözdüğü iple birbirine özenli ancak hızlı bir tempoyla bağladı. Ardından sırtına yükledi. Lain kapıyı küreklerin ve adamın geçebileceği kadar açtı. Koşarak köyün enkazına doğru giden genç adamın arkasından bakarak zaman

kaybetmedi.

Başlamadan önce kirli mendiliyle alnını ve boynunu bir kere daha sildi. Ardından ocakta bekleyen bir demir parçasını aldı. Örsün üstüne koyduğunda demirhanenin içi biraz daha aydınlanmıştı. Sol elindeki maşasıyla tuttuğu demiri çevirirken, diğer elinde tuttuğu çekicini kullanarak hızlı bir şekilde demiri dövmeye başladı. Son üç günde yüzden fazla kürek, kazma ve kanca yapmıştı. Artık düşünmeden hareket eden elleri dört yılda edindiğinden daha fazla tecrübeyi son üç günde kazandığının kanıtıydı.

Dakikalar içinde elinin altındaki demir şekillenmeye başladı. Üstünde çalıştığı parça kızıl parlaklığını yitirip şekil almayacak kadar soğuduğunda, demiri katlamayı bırakıp önce örsün yanında duran su variline sokuyor, sonra da tekrar ocağa koyup hemen diğer bir demir parçası üstünde çalışmaya başlıyordu. Bu sayede hiç vakit kaybetmiyordu. Kürekler normalde yaptıklarından daha az dayanıklıydı ancak aceleniz varsa bazı şeylerden ödün vermeniz gerekiyordu. Bir diğer sorunsu böyle çalışmanın bir insanın bedeni için dayanılması zor bir yük oluşturmalarıydı. Üç günün yorgunluğunu hissetmeye başlamıştı. Yine de devam etti.

Dördüncü kürek başını tamamladığında, ocakta tamamlanmasına oldukça az kalmış üç kürek başı daha vardı. Gecenin karanlığı yerini gün doğumunun aydınlığına bırakıyordu. Bedeni bu tempoyu daha fazla kaldıramadı. Elindeki çekici yere düşürdüğünü ancak duyduğu sestten anlayabildi. Çekici almak için eğildiğindeyse âdeta rüzgâr demirhanesini ters çevirmiş gibi hissetti. Ancak ters dönen Lain'in yorgun bedeniydi.

“Kalkmalıyım,” diye düşündü. “Devam etmeliyim. Hâlen onlarca insan o enkaz yığınının altında. Aletlere ihtiyaçları var, lütfen

tanrılar bana güç verin.” Yattığı yerden kalkamadan ettiği duaların karşılık bulmasını bekledi. Bekledi, ancak rüzgârın uğultusundan başka ses, ocaktaki ateşin ışıltısından başka ışık yoktu. Tanrılar onları zaten hiç umursamamışlardı.

Umursuyor olsalardı, yağmur bir haftadır devam etmez ve yüz hanelik köylerinin doksan hanesi önce sel, sonra seli takip eden toprak kaymasıyla yok olmazdı. Onu her sabah gördüğünde bir tas süt ikram eden Tua Nine’yi sel alıp götürmez, çocukluk arkadaşı Rubred’in garip bir açıyla kırılmış bedeni toprak yığınlarının altından çıkartılmazdı. Lain’e utangaç bir ifadeyle bakan hancının kızı Ulna’nın ağlamasını duymalarına rağmen onu bulmaları ancak genç kızın sesi kesildikten saatler sonrasına tekabül etmezdi.

Lain yüzündeki ıslaklığın ter olmadığını biliyordu. Ancak ağlamaktan kendini alamıyordu. Demir dövmekten kocaman olmuş göğsünün içindeki ufacık kalbi titriyordu.

— Duramam, devam etmeliyim, dedi yüksek sesle ve doğrulmaya çalıştı.

Bedeni hâlen çok yorgundu ve her yeri ağrıyordu. Sırtından, kollarından ve bacaklarından gelen yardım çığlıklarına kulak asmadan kalktı. Az evvel yüzünü sildiği mendille, vücudunun bir parçası hâline gelen çekicini sildi. Maşasını kullanarak üstünde daha önce çalıştığı parçalardan birini ocaktan aldı, örsün üstüne koydu. Niyeti bir daha ocağa koymaya gerek kalmadan bu parçayı da kürek başı şekline sokmaktı.

Ancak bedeni, âdeta aklından geçirdiklerine karşı koyuyordu. Demiri dövmek için sağ kolunu yukarı kaldırmak çok zordu, kalkmak istemeyen kolunu “İndirmek çok daha kolay,” diye avuttu. Sol eliyle demiri çevirmesi gerekiyordu ancak bilekleri

acıyla dönmeyi reddettiklerinde, “Döndüğünüzden çok duruyorsunuz,” diyerek ikna etti. Sırtı “Daha fazla taşıyamam bu ağırlığı,” diye sızladığında, “Bacaklar hâlâ pes etmedi,” diyerek kandırdı.

Lain’in aklı tarafından kandırılan bedeni çalışmaya devam etti. Son kürek başını tamamlayıp nihayet kancalara başlayacakken yüzünde aşına olmadığı bir sıcaklık hissetti. Ocağın ve akkor metallerin yüzünü yıpratın sıcaklığı, yerini çocukken annesine sarıldığında hissettiği o tatlı ılık hisse bırakmıştı. Gözlerine dolan parlak ışık karanlık demirhanesini aydınlatan ateşin ışıltısından farklıydı. Önce bir çekilme hissi, ardından onu takip eden bir sallantı yaşadı. Işık giderek parlaklaşırken, daha önce sadece yüzünü okşayan tatlı sıcaklığı tüm vücudunda hissetti. Gözleri ışığa alıştığında artık demirhanesinde olmadığını fark etti.

Fısıldaşmalar duydu. Seslerin geldiği yöne baktığında, meraklı gözlerle kendisini izleyen ufak çocukları gördü. Sırtlarındaki kanatlarıyla ve kafalarının üstünde süzölen parlak halkalarıyla Yaşlı Garth’tan duyduğu cennet hikâyelerinde bahsi geçen meleklerle birebir benziyorlardı. Meraklı ifadelerle Lain’e bakıyorlardı. Lain o anda öldüğüne kanaat getirdi. İnsan yorgunluktan ölür müydü? Yoksa bir toprak kayması da onun demirhanesini mi alıp götürmüştü? Aklında ne korku ne de pişmanlık vardı. Onu, nasıl öldüğünü tahmin etmeye iten meraktan, daha güçlü başka bir duyguya geçti. Ağzından dökölen laflar etrafında giderek sayıları artın melekleri dehşete düşürdü.

— Gücsüzlüğüme lanet olsun, kancaları dahi bitiremedim...

Melekler hızla Lain’den uzaklaştılar. Kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Lain melekleri izledi ve düşüncelerini topladı.

Kendisini izleyen meleklerden kimseyle konuşmayan bir tanesini gözüne kestirdi ve kararlı adımlarla kanatlı ufak çocuğa doğru yürüdü. Lain'in yürüğünü fark eden diğerleri biraz daha uzaklaştılar ancak Lain'in göz teması kurmayı başardığı melek yerinden kıpırdayamadı. Hem korkuyordu hem merak ediyordu: “Bir insan nasıl tanrıların topraklarına gelmişti?” İlk konuşan Lain oldu.

— Burası neresi?

— Tanrıların topraklarındasın. Buraya nasıl geldin?

— Ben de bilmiyorum. Demir dövüyordum ve aniden kendimi burada buldum.

Kısa konuşma hem meleğe hem Lain'e çok şey öğretmişti. Artık Lain ölmediğini biliyordu. Ölen bir insan tanrıların topraklarına gitmezdi. Dahası buraya gelişi sıradan bir şey değildi. Öyle olsaydı melekler buraya nasıl geldiğini sormazlardı. Lain aklına gelen diğer soruyu sormakta tereddüt etmedi.

— Tanrılar nerede? Onlarla konuşmam gerekiyor.

Melek soru karşısında dehşete düşmüş bir ifade ile dona kaldı. Bu kirlili kıyafetli, kanatsız insan tanrıları mı görmek istiyordu? Ötesi onlarla konuşabileceğini zannediyordu? Melek insana tanrılarla konuşmasının mümkün olmadığını söylemek üzereydi ki aniden bir adım ötelinde Lain'in gördüğü en güzel kadın belirdi. Tüm melekler oldukları yere kapandılar.

Lain melekler gibi yere kapanmak için dayanılmaz bir arzu hissetti. Karşısındaki açıkça bir tanrıçaydı. Üstelik Yaşlı Garth'ın anlattığı hikâyelere göre bu en kudretli tanrıça olan Ena olmalıydı. Tıpkı onun tarif ettiği gibi beyaz tek omzunu açık bırakan bir

elbise giyiyordu ve altında parlayan bir yıldız vardı. Elbisenin katlarında âdeta yıldızlar saklıymış gibi pırıltılar vardı. Lain hayranlıkla “Demek gündüzleri yıldızlar burada saklanıyorlar,” diye düşündü. Sonra zihninin gerisinden gelen öfkесinin basit hayranlığını basturmasına izin verdi. Lain içinde hissettiği öfkeden güç alarak yere kapaklanma arzusunu bastırdı.

Ena tıpkı bir tanrıçanın yapması gerektiği gibi aklından geçenleri bildiğini göstererek konuştuğunda, Lain kendisini annesiyle tartışan ufak bir çocuk gibi hissetti.

— Öfkene yenik düşmemelisin, çocuğum.

— Tıpkı onlar gibi yere kapanmamı mı istiyorsun?

Lain ağzından çıkan kelimeleri kontrol etmek yerine, onlara teslim olmayı seçti. Öğrenmeliydi. “Neden?” diyebilmeliydi.

— Hayır, onlar gibi yere kapaklanmana gerek yok. Seni buraya ben getirdim. Şu anda benim misafirimsin.

— Senden bana kürek, kazma ve kanca yapabilecek kadar güç vermeni istemiştim. Buraya getirmeni değil!

Melekler Lain’in ağzından çıkan her lafta kafalarını kaldırmadan inliyorlardı. Âdeta onun ağzından çıkan her lafta melekler cezalandırılıyordu. Tanrıça, Lain’in meleklerle acıyarak baktığını görünce gülümsedi.

— Korkma, onlar acı çekmiyorlar. Sadece korkuyorlar. Senin için endişeleniyorlar. Ancak endişelenmelerine gerek yok. Ne söylersen söyle seni cezalandırmak için değil, ödüllendirmek için buraya getirdim.

— Neden?

— Çünkü sen bizlerin kaprislerini çekebilecek kadar yüce gönüllüsün.

Lain kulaklarına inanamıyordu.

— Tanrıların kaprisleri mi? Kapris mi? Sen buna kapris mi diyorsun? Kimseye zararı olmayan onlarca insan öldü. Geride sadece kırık kalpler ve asla kapanmayacak yaralar bıraktılar ve sen buna kapris diyorsun? Düşündüğümden daha iki yüzlüymüşsünüz.

Tanrıçanın yüzündeki değişmeden duran gülümseme biraz olsun soldu. Lain öfkeliydi ancak bunu gözden kaçırmadı. Tanrıça ya sinirleniyordu ya da üzülüyordu. “Sinirleniyorsun, değil mi?” diye düşündü. “Öfkemin binde birini hissettiğini düşün!”

— Haklısın, öyleyiz.

Tanrıçanın söylediklerini duyan Lain bir anda tüm dengesini kaybetti. Nasıl olur da dünyayı yaratan tanrılar iki yüzlü olduklarını bu kadar kolay kabul edebilirlerdi? Lain’in öfkesi bir anda dindi. Tıpkı fırtınadan sonra aniden çarşaf gibi olan sonsuz okyanuslar gibi sakinleşti. Özünde insanlar ve tanrılar birbirlerinden farklı değillerdi. Tanrılar da tıpkı onlar gibi duygulara sahiptiler. Üzülüyorlar, seviniyorlar ya da âşık oluyorlardı. Lain istemsizce tanıdığı insanların ısrarla tekrarladığı hatalarını düşündü. Onların kötü alışkanlıklarından vazgeçememelerini defalarca izlemişti. Aslında çok sevdiği karısını aldatmaktan geri duramayan bir hovarda, karnını doyurmak için çaldıktan sonra kendini kötü hisseden bir hırsız ile duygularını kontrol altına alamayan tanrılar arasında pek çok benzerlik vardı. Tek fark sıradan bir insan hata yaptığında genellikle sadece yakın çevresindeki birkaç kişi etkilenirken, tanrılar bunu yaptığında yarattıkları dünyalar büyük afetler

yaşıyordu. Aslında sırf öfkesi ya da kıskançlığı yüzünden büyük savaşlara neden olan bir kral, tanrılara herkesin düşündüğünden daha çok benziyordu.

— Çocuğum, kayıpların için üzgünüm ve kaybettiklerini geri getiremem. Ancak sana geride kalanlara yardımcı olman için güç verebilirim.

— Hatanızı telafi etmemi mi istiyorsun?

— Hayır, kırılan bir şeyi tekrar birleştiremezsin. Sadece daha sonra kırılacak başka şeyleri koruyabilirsin. Gelecekte gerçekleşecek hatalarımızın sonuçlarının daha ağır olmasını engellemeni istiyorum.

Lain o anda afetleri durdurmanın, tanrıların kaprislerine engel olmanın tek yolunun onların yok olması gerektiği sonucuna vardı. Tanrılar dünyayı ve insanları yaratmışlardı. Şimdi istemeden de olsa yok ediyorlardı. Tanrılar ikiyüzlülerdi. İyi ya da kötü değillerdi. Tek yaptıkları yarattıkları insanlar gibi yaşamaktı. Aklından geçen her şeyi bildiğinin farkında olarak bir yanıt almak için Tanrıça Ena'ya baktı.

— Gücünle ne yapacağına sen karar vereceksin. Şunu bilmeni isterim. Seni de, senden önce buraya gelip güç sahibi olan diğer 6 kişiyi de seviyorum. Ben yarattığım her insanı seviyorum. Şimdi git ve köyüne yardımcı ol.

Lain cevap veremedi, daha önce hissettiğine benzer bir çekme ve sallanma hissetti, etrafında vücudunu okşayan o tatlı sıcaklığın yerini daha yakıcı ancak daha az ışık veren ocağının alevine dönüştüğünü fark etti. Tekrar ufak demirhanesindeydi. Biraz önce ocağa koyduğu demirler hâlen yeterince ısınmamıştı. Gittiği ana

geri gelmişti. Tek farkı, artık bedeni her hareket ettiğinde isyan çılgınlıkları atmıyordu. Artık sadece birkaç vuruşta demire istediği şekli verebiliyor, ateşin sıcaklığını sadece rengine bakarak dahi net olarak tahmin edebiliyordu. “Her şeyden önce kancaları bitirmem gerekiyor,” diye düşündü ve tekrar çalışmaya başladı.

Önce köyünü kurtaracaktı. Sonra da kendisi gibi tanrıça tarafından güç bahşedilen diğer 6 kişiyi aramaya başlayacaktı. Evet, kararını vermişti. Eğer insanlık var olmaya devam edecekse tanrıların denklemden çıkması gerekiyordu. Bir insan olarak çok iyi biliyordu ki, kimseye duygularını yok etmesini öğretemezdiniz. Herkes üzülür, sevinir, âşık olur ve öfkelenirdi. Bir insan bu duygulara sahip olmazsa insan olamazdı. Aynı şekilde tanrılar da duygularını çıkartıp atamazlardı. O zaman geriye tek çözüm kalıyordu. Tanrıların gitmesi gerekiyordu.

Ocaktan çıkarttığı demire hızlı ve etkili çekiç darbeleriyle şekil vermeye devam ederken, “Ben de en az tanrılar kadar ikiyüzlüyüm,” diye düşündü. Yüzünde hiç mutlu bir ifade yoktu.

Kiraz Çiçekleri İçin Vakit Çok Geçti

Hakan U. Öztürk

İlkbaharda, bahçesinde kiraz çiçekleri açacaktı. Tek katlı evinin boyunu aşan görkemli, narin ve on günlük güzelliğe sahip üç ağaç ile bu ağaçların yere kadar sarkacak dallarındaki açık pembe ve fildişi renkleri.

Bütün çiçekler henüz ölmeden yere dökülecek, o da onları toplayıp evine taşıyacaktı. Her seferinde bir tane. Tıpkı düştükleri gibi.

Çiçeği iki avucuyla tutar ve onun utangaç, tüyden bile hafif temasıyla ürperirken, olur da yaprağını kıvıldatırım, o belli belirsiz kiraz kokusunu biraz fazla koklarım da kendisi olmaktan çıkarırım diye nefes almaktan bile çekinecek; süzülürcesine dikkatli, dokunmaya kıyamadığı ağacın gövdesini sallayıp çiçeğin düşmesine o sebep olmuş kadar mahcup, rüzgâra ve yer çekimine kırgın, onlar olmasa sanki çiçek hâlâ dalında durmaya devam edebileceği gibi hayalperest, evine girecek ve kapıyı sırtıyla ittirerek kapatacaktı.

Böyle davranacaktı çünkü her ömürde sadece bir düşüşe yer olduğunu bilecekti. Her canlı için. Daha fazlasına kimsenin vakti yetmeyecekti. Ruhu da.

Evinin girişinde, hemen sağ tarafında kalan portmantonun yanına terliklerini bırakacaktı.

Portmantonun askılığında bej, ince bir hırka ve tahta saplı, beyaz kağıttan bir şemsiye. Üstlerindeki rafta yan yana dizilmiş küçük biblolar:

- Kapının yanındaki tek pencereden gelip gidenleri kolaçan eden tek gözlü, mavi kolyeli, kimi yeri turuncu ve kimi yeri kırmızı tonlarında fırça darbeleriyle renklendirilmiş bedeninin üstü yeşil, sarı, kahverengi üçgenlerle süslü el kadar bez bir bebek.
- Yumurta biçiminde yontulmuş, yüzeyi bilerek pürüzlü bırakılmış taş bir kitap ağırlığı. Yanında destek olduğu hiçbir kitap yok; bu yüzden işlevsiz, saf ve vahşi bir güzellik örneği.
- Kilden yapılmış boş bir saksı, içinde uzun süredir orada unutulmuş küçük toprak bilyeleri. Köşesinden dibine kadar uzanan ince bir çatlak.

En alttaysa bir dolabın iki kapağı ve bu kapakların üstüne oyulmuş, köşeleri zeytin dallarıyla süslü çerçeveler.

Ama o aşağıya hiç bakmayacaktı. Bu yüzden beyaz kilimi de görmeyecek ama her an ayağının altından kayacakmış gibi duran, buna rağmen taşın soğuşunu azaltarak tatlı bir uzaklığa götürüp bırakan, alttan alta onu uyandıran ve daha dikkatli hareket etmeye teşvik eden bir dostun elinin sıcaklığını yıllardır aynı yolu yürümenin alışkanlığıyla hissedecekti.

Sonra evin merkezdeki odasına girecekti.

Ortada siyah bir minder, onun karşısında yerden iki karış yüksekliğinde bir sehpa, tavanda her odadaki gibi çıplak bir ampul, duvarlarda her rafı sıkış tepiş doldurulmuş kitaplıklar -öyle ki arkasındaki duvar seçilemiyor ama iç duvarlar dıştaki tahta duvarların aksine kağıttan.

Her boyda ciltler. Koyu kırmızı, yeşil ve kapkara. Kitapların sırtlarında veya yüzlerinde isimler yok.

Sehpanın üstünde, boş bir çay fincanının yanında açık olarak bırakılmış bir kitap. Kitabın sol sayfasında boynuzlu, keçi bacaklı, kaşlarını çatmış insansı bir yaratığın sağ elini kalbine koyduğu, sol elindeki değerli taşlarla bezeli bir kılıcı önündeki duvarın üzerinde yatan ve uykulu bir ifadeyle güneşe bakan bir delikanlıya uzattığı bir gravür; sağ sayfasındaysa "Yerin ve Göğün Arasında Pazarlık" başlıklı bir öykünün ilk sayfası:

"Duvarın üstüne oturduğunda henüz güneş doğmaya bile başlamamış olurdu. Öyle erken bir vakitte evinden bohçasını alarak çıkar; öcü, hortlak ve gulyabanilerin pusuda beklediği ormanın içinden geçerek buraya kadar yürürdü.

Tek başına duran, aşağı yukarı on adım uzunluğundaki bu duvara... Boyu ağaçlardan bile uzundu. Bir malikaneye aitmiş gibi dururdu ama etrafta yıkılmış bir kuyu dışında başka hiçbir şey yoktu.

Yer yer çökmüş, bazı taşlar yerinden oynamış ve bu sayede tepesine tırmanması çok kolaylaşmıştı. Bir çırpıda üstüne çıkar, bohçasını içinden yiyeceklerini aldıktan sonra

başının altına yastık yaparak bütün gün uzanırdı.

O kadar yaratığın arasından ona dikkat edense İblis oldu.

— Bütün gün orada yatmaktan bıkmıyor musun, diye sordu delikanlıya.

— Bıkmıyorum, diye cevap verdi İblis'e, zaten yapacak başka bir şey de yok ki.

İblis yeniden bir iddiaya girmişti ve önceki sayısız yenilgiden sonra bu sefer kazanmak istiyordu. Bir insanın sırf duvarın üstünde durarak o kadar fazla hayatı nasıl kurtardığını ve cennete gitmelerini sağladığını anlayamamış olması bu seferki iddiayı daha da heyecanlı kılıyordu.

— Sence duvarın hangi tarafındayım, diye devam etti delikanlı, bilersen aşağıya ineceğim.

— Ne saçma bir soru bu böyle, diye homurdandı İblis."

,

Bu merkez oda, evin diğer iki odasına açılacaktı.

Çiçeği bırakmak için soldaki yatak odasına girecekti.

,

İçeride, içinden süngerleri fırlamış ve kâh orada kâh buradaki boşluklardan telleri gözüken bir yatak. Daha sıcak günlerde kullandığı pikesi odanın bir köşesinde. Yatağın üzerine örtülmüş kalın bir battaniye.

Yatağın yanında, arkasına sarı renkli bir banyo ördeği çıkartması

yapıştırılmış kurmalı, tepesinde iki zili bulunan bir çalar saat.

‘

Hiçbir yere yetişmeyecek, hiçbir zaman alarmla uyanmayacaktı ama geceleri, uykusu bir baykuş sesi veya uzaktan geçen bir arabanın farı yüzünden bölündüğünde, gözlerini tam açmadan hafifçe yana dönerek saate uzanacak, zamanın akmaya devam ettiğini hissetmek istercesine elini üzerinde gezdirdikten sonra uyumaya devam edecekti.

‘

Kağıt duvarın dibine bırakılmış ağır, ahşap elbise dolabının hafifçe aralık kapısı. Aradan bakıldığında belli belirsiz seçilen birkaç kitap ve kahverengi bir kazağa ait olması gereken bir giysinin kolu. İçinden gelen, oda çiçekle dolmaya başladığında -ilk çiçeği bu odaya, sehpanın üstüne koydu- azalan naftalin kokusu.

‘

Yatak odasından çıkacak ve sehpanın yanından yürüyerek evin tek diğer odasına, salonun karşı tarafında kalan derme çatma, küçücük mutfığa geçecekti.

‘

Mutfak tezgâhının üzerinde, lavabonun sağındaki bulaşıklıkta kurumaya bırakılmış iki tabak ve birkaç çatalla kaşık. Bıçak yok. Üzerlerine serilmiş nemli bir kurulama bezi. Tezgahın altındaki ve üstündeki beyaz lake dolapların açık bırakılmış kapaklarından görünen bayat çay, nemlenmiş şeker, makarna, bakliyat gibi sıradan erzaklar.

‘

Lavabonun içindeki dibi tutmuş, kapağı kaybolmuş tencereyi fark edecekti. Tencere, evdeki tek düzensizlik ona aitmiş ve diğer eşyalar ondan yayılan titreşimle bozuluyormuş gibi azametli duracaktı.

Az önce çiçek taşıyan avuçları bu sefer tencereyi kavrayıp kaldıracaktı. Dibine bakacak ve fala hazırlanmış bir Türk kahvesi fincanını andıran lekelerde geleceği görecek.

Hem de her çiçeği taşıdıktan sonraki her seferde, tekrar tekrar.

Ve gördüğü o gelecekte...

Tanklar geldi, tankları vurmaya isteyen insansız hava araçlarıyla birlikte. Askerler etrafta koşturmaya veya zırlı araçların içinde oradan oraya taşınmaya başladı. Onları yangınlar ve ölümler takip etti.

Yıkılan çocukların cansız bedenleri ölmenin ne olduğunu daha onlara kimse öğretmediği için sürünerek katillerinin peşine takıldı. Onlara "Neden?" diye sormak istediler belki. "Sizin orada hiç çocuk yok mu?" Ama çok daha basit ve gerçek bir şey yapmayı tercih ettiler, karşılıklarına geçerek onları görmeyen çünkü hep daha uzağa, daha yükseğe, daha fazlasına çevrilmiş gözlerin içine sessizce baktılar.

Bu, bazıları için bir hareket yaratmadı çünkü olan bitenler yüzünden sonsuz bir durağanlığın içinde kısılı kaldılar. Yine de bu durum onlar için işleri basitleştirmişti. Sözelimi "Hiçbir şey gerçek değildi. Yani, bizim gerçekliğimizde yaşanmadı ki," diyebildiler. Böylece orada olanlar başka bir zamanın, kendilerine ait olmayan bir zamanın parçası hâline dönüştü.

Bazıları içinse, bu, fazla gerçek bir nefreti tetikledi. Evin içine

girip kapının ağızına kadar her yerin kiraz çiçekleriyle örtülmüş olduğunu gördüklerinde belki biraz şaşırdılar ama alevler söndüğünde ve her şey küle döndüğünde çoktan her şeyi unutmuşlardı.

Paris'te Bir Kıvılcım

Berkan Fidan

Bilinmeyen lokasyon

???? 20 41

BiiiiP!

— Tuşa bastım mı?

— Yeşil olana basıyorsun, değil mi?

— Evet. Ses! Bir 'ki üç. Deneme! Göstergeler kımıldıyor, değil mi?

— Evet evet, kayıt hazır.

Öhöm öhöm, evet. Sanırım konuşmaya başlayabilirim. Bu kaydı dinleyenler, öncelikle size can güvenliğimin korunmasını ve kişisel haklarımın gözetilmesini... ıı... sağlamak için kimliğimi açıklamayacağım. Zaten önemli değil, asıl mühim olan şey... Öhöm. Neyse buna siz karar vereceksiniz zaten.

Tüm haberler “Böylesi daha önce görülmedi! Bu nasıl bir sapkınlık böyle?” gibi manşetlerle çalkalanırken ufacık bir oğlandım. Ufacık derken çok da ufak değil. Ortaokula filan gidiyordum yani. Bilirsiniz, şu andan yaklaşık 20 yıl öncesine

tekabül ediyor bu zamanlar. Bu “hastalık” denilen şeyin varlığına, herkes gibi, televizyondan izlediğim o amatör video çekimlerinden tanık olmuştum. Gördüğüm şey... daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bakın, övünmek için söyleyemiyorum ama kreşte filan yaptığım resimlere öğretmenim hayranlıkla bakardı. Ailemi ve hayali arkadaşlarımı betimleyişim... Öyle hayal gücü kıt olan biri değilim yani. Ancak ben bile haberlerde görene kadar böylesi bir şeyi hayal dahi edemezdim, etmezdim de zaten. Kim, niye eder ki?

Arka planda görülen Eyfel Kulesi’ni hatırlıyorum. Hani şu ilk olayın görüntülediği, malum şahıslara taşlarla sopalarla saldırılan ve o zamanlar her kanalda karşınıza çıkmış olan görüntüler. Babamın, aslında ona sadece baba değil, peder derdim, bir yandan “Paris yanıyor, kafirliğin ateşiyle!” diye geçen haberi izleyip birasını yudumlarken bir yandan da homurdandığını anımsıyorum. ‘Yazık, yazık! Dünyanın geldiği şu hâle bak. Fransızlardan çıkmasına şaşmamalı,’ dediğini hatırlıyorum ve ardından gelen küfürleri. Neden böylesi bir nefretle konuştuğunu anlamamıştım o zamanlar. Pederim böyle tepki veriyorsa bir bildiği vardır, demiştim.

Neyse, öte yandan diğer babam oldukça ilgiliydi bu süregelen gelişmelere. Aslında bunun yeni bir şey olmadığını söylerdi. Eskiden de olurmuş böyle vakalar ancak çok bilinmezmiş. Şimdi her yerde kameralar olduğundan, insanlardan gizlemek zorlaşmışmış bunu. Medya da dünya çapında oluveren yepyeni bir şeymiş gibi lanse ediyormuş meğer. Öyle derdi rahmetli adam.

Neyse, bu hastalık addedilen şeyin ucunun bana nasıl dokunduğunu hatırlamıyorum. Belki babalarımın biri de buna sahipti ve ondan bana geçti. Ya da başka birinden, ya da doğduktan

hemen sonra. Belki de her şeyden bağımsız, ezelden beridir böyleydim. İnanın ki bunun haberleri izlemekle alakası yok. Benim de o şeye sahip olduğumu anlamam, bu olayın haberlere yansımalarının ardındaki bir yıllık zaman dilimine tekabül ediyor. Babamın cenazesine ve ardındaki sürece.

Benim için oldukça zorlu bir dönemdi o süreç. Babama kanser teşhisi koyulması ve birkaç hafta içinde onun kuruyup gittiğini görmek... yüreğimi nasıl deşti bir bilseniz! Resmen bir deri bir kemik kalmıştı adamcağız. İlaçları ve kanserin ilerlemesi nedeniyle tüm kemikleri bana sarılamayacağı kadar ağrıyordu üstelik. Düşünebiliyor musunuz? Sarılamıyordu bile. Onu o hâlde görmek, üst haznedenden alttakine akan kum tanelerinin hızının farkına varmak, oldukça farklı hissettirmişti. Doktorların bu geç evrede pek bir ümidi yoktu, benim de öyle. Onsuzlukla yüzleşmem çok da uzun sürmedi.

Cenaze işlemleriyle elbette ki pederim ilgilendi. Ben küçüktüm ve olanları zar zor sindiriyordum. O günlerin pederimi ayık gördüğüm son anlar olduğunun da farkında değildim. O kadar çok şeyden bihaberdim ki. Hâlâ zaman zaman kızıyorum kendime bu konularda. Keşke farkında olsaydım ve kıymetini bilseydim diye. Neyse, daha fazla uzatmadan asıl olaya geçeyim. Bu kaydı sizinle paylaşmama neden olan olaya.

Onunla babamın cenazesinden birkaç gün sonra tanıştım. Onunla ve yanındaki erkeklerle. Hepsi babamın öğrencileriydi ve benden birkaç yaş büyüklere. O değildi tabii. Babamın yeni sınıfının öğrencisiydi o, benden küçüktü. Ah, evet, bu arada babamın öğretmen olduğunu söylemeyi unutmuşum. Bir edebiyat öğretmeniymi ve şiirleri severdi. Bol bol okurdu onları çocukken bana. Ardından şairlerin anlatmak istedikleri şeyi anlatırdı kendi

penceresinden. Çok yönlü, güzel ve geniş bir bakış açısı vardı olaylara. Biraz küstah ve saygısızca gelecek ama... neden pederim gibi bir adamla evlendiğini hiç anlayamazdım onun.

— **Öhöm!**

— **Hı! Ne oldu? Konudan saptım yine, değil mi...**

— **(Anlaşılmayan fısıldaşmalar.)**

— **Tamam tamam, devam ediyorum.**

Dediğim gibi işte, babamın cenazesine gelmişti diğerleriyle. Neşeli, güler yüzlü ve kibardı. Öğrencileri de çok severdi babamı. Geldiklerinde şiir okumuşlardı onun anısına. Pederim yaşça büyük misafirleri ağırladığından ve bu tarz şeyleri tasvip etmediğinden ben odama davet edip ilgilenmişim onlarla. O, güzel sesiyle babamın en sevdiklerinden birini, kendisine yabancı bir toplumda yaşamak zorunda kalan yalnız bir ruhu anlatıyordu. Okurken dayanamayıp ağlamaya başlamışım. O da gelip teselli edercesine sarılmıştı hemen. Yanımızdakilerden birkaç kişinin o bana sarıldığındaki şaşkın bakışlarını hatırlıyorum. Muhtemelen akıllarına haberlerdeki kişiler gelmişti.

O günden sonra onu görmedim bir süre. Son gördüğüm an, anneleriyle giderken gülümseyerek bana el salladığı andı. Bir daha ne zaman görürüm onu bilmiyordum. Fotoğraflardan, yazışmaktan filan bahsetmiyorum. Gerçekten yüz yüze görmekten bahsediyorum. Bu tarz herkesin toplandığı etkinlikler pek olmazdı o dönemler. Herkes kendi gibi olanlarla takılırdı ve birbirine

yeterdi zaten. Bu böyle süregelmişti ve yakın zamanda değişmeyecekti belli ki.

Onunla bir sonraki karşılaşmam ise oldukça beklenmedikti. Markette gezinirken bir yandan da müzik dinliyordum. Dalmışım bir süre ve kendimi bulunmamam gereken bir reyonun önünde buldum. Raflar boyunca böyle pamuk gibi, bez gibi şeyler diziliydi. Tam oradan uzaklaşmak için geri dönüyordum ki onunla yüz yüze geldim. O bana evrendeki en güzel gülümsemelerden birini verirken nutkum tutulmuştu âdeti. Kekeleyerek havadan sudan sohbet etmeye çalıştığımı hatırlıyorum o reyonun önünde. Görevli kadının gelip beni azarlayarak sokağa atması uzun sürmemişti. O da alacaklarını almıştı ve marketten çıkıp yanıma gelmişti. Ona evine gidene kadar eşlik etmişim. Rüzgârda salınan uzun saçlarını, kırmızı dudaklarını hatırlıyorum ve tüm ışığı toplayan pürüzsüz cildini. İşte o gün farkına varmışım ona olan hislerimin. Şanslıydım ki karşılıklıydı bu hisler.

Aylarca konuşmaya devam ettik onunla. İki gözümün çiçeği, çocuklarımin annesi olacak kişiyi başka bir isimle kaydetmişim rehberime, pederim yakalarsa anlaşılmasın diye. Başka bir alternatifimiz olmadığı için gizlice buluşurduk hep. Ergenliğin getirdiği aklı beş karış havadalıkla ne yapacağımızı, ne olacağımızı bilmeden konuştuğumuz daha da hoşlandık birbirimizden. Ona karşı hissettiğim şeyler o kadar samimi, o kadar sıcak, o kadar... iyiydi ki!

Ne yazık ki içimde uyanan bu duyguların tasvip edilmeyeceğini biliyordum. Pederimin haberlere olan tepkisini ve babamı kaybettiğinden beridir yalnızlaşan ve sevgiden uzaklaşan yapısını fark ediyordum. Buna karşın ben hayatıma anlam katan kişiyle bir ömür geçirmek istiyordum. Ona olan aşkı için tanıdığım herkesi

karşıma alabilirdim, aldım da zaten. Çünkü başka bir yolu yoktu.

Can sıkıcı kısımları geçeceğim. Sizin de canınızı sıkamak istemiyorum. Empati yapabiliyorsanız çektiğim sıkıntıları az çok tahmin edebiliyorsunuzdur. Pederimin bunun geçici bir heves olmadığını kabullendiği hâlde beni kabullenememesini ve evden kovmasını, biricik eşime olan aşkımı duyurabildiğim tek yerin sizinkiler gibi cafcaflı salonlar değil de yalnızca bizim gibilerin gittiği ara sokaklardaki tekinsiz kafeler olduğunu, saklanmaktan sıkılıp ilişkimi açıkça yaşamaya başladığımda işsiz kaldığım dönemleri filan. Hatta “son çözüm” olarak cinsiyet değiştirmeye bile zorlandık. “Hastalığımızın tedavisi” buymuş meğer. Neyse ki uzun zaman önce kendimle barışmışım. O da ben de hâlihazırda olduğumuz gibi hissediyorduk ve “hastalığımızı” da sizinkiler gibi yaşadık. Ele ele tutuşarak, sevişerek, “alışık olunmayan” yollarla çocuk sahibi olarak. Hatta bakın ben de öpüyorum sizin gibi!

— **Muaahhh!**

— **(Kıkırdamalar)**

Duydunuz mu? Siz birbirinizi öpünce çıkan sesle aynı değil mi? Hissettiği de aynı, merak etmeyin! Bizi bir canavar veya iblisin tohumu olarak görmeyi bırakabilirseniz siz de fark edebilirsiniz benim söylememe gerek olmadan. Bundan eminim. Ancak yargılamaktan ve ötekileştirmekten başka...

— **Aşkım...**

— **Efendim hayatım?**

— ...

— **Tamam ya, sakinim ben, sorun yok.**

Demem o ki bugünlere büyük zorluklarla gelebildik. Sesimizi duyurmak için hep haykırmamız gerekti. Bazen gücümüz yalnızca fısıldamaya yettiyse de hiç vazgeçmedik. Dilimizden dökülen hislerimiz, kalbimizde yeşeren umutlarımız ve paylaştıkça çoğalan mutluluğumuz adına mücadele etmekten gurur duyduk daima. Şimdi düşünüyorum da her şey daha kolay olurdu, eğer hepimiz merhum babam kadar farkında olsaydınız benim gibi olanların ve hoş görebilseydiniz bizim gibileri. Pederim gibi aşkı tattığınız hâlde ona kör olmasaydınız, biricik evladınızı aile sevgisinden hor görmeseydiniz mesela. Sevginizi anlatan şarkılar söyleyip şiirler yazarken hapsetmeseydiniz onu kalın duvarlar ardındaki o daracak alana. O sizin düşündüğünüzden çok daha kapsayıcı, birleştirici ve iyileştiricidir oysa. Umarım anlattıklarım bazı şeyleri anlamanızda ve kabullenmenizde yardımcı olabilmıştır. Öyle olduysa ne mutlu bana!

Şimdi bakıyorum o eski videoya. Yer, aşkların şehri Paris. Günlerden sevgi günü. Hangisi diye sormayın, bizim gibiler tarafından yeni yeni kutlanmaya başlayan Tabu 41. Bir kadın ve erkek el ele tutuşuyor. Hatta sarmaş dolaş öpüşüyorlar, kameralardan bihaber şekilde. Sonrasında kendilerine neler olacağını bilmeden, benim kendimi kabullenmemde nasıl bir rol oynayacaklarını...

Yıllar sonra ise ben bu sesi kaydediyorum.

İyi günler kalbi sevgi ile dolu olan insanlar.

Kalın sağlıcakla!

— **Elimi tuştan çekince kapanacak, değil mi?**

— **Evet.**

BİİP!

Hazal'ın Sıradan Yaşamı ve Sonrası

Ceren Altay

Beni öldürmeyi planlayan sonsuz sayıdaki katilimin arasında rahat bir şekilde bağdaş kurmuş oturuyordum. Sandığım kadar korkak değildim galiba. Sonuçta telekinetik güçleri olan bir cadıydım. Belki de ölmeyecektim. İçimi yalancı bir ümit kapladı. O gün gelmişti ama hâlâ vazgeçebilirdim. Sonra çocuğun biri içeri girdi, beni ve katillerimi görünce çılgınlığı bastı ve kaçtı. Bu beni gerçekten yıkmıştı.

Çocuk kaçtığına göre katillerimin elinde silah olduğunu sanmış olmalısınız. Yanlış tahminde bulundunuz. Sorun sadece benim görünüşüm. Dudaklarım her daim mosmor, saçlarım gümüş renginde, kollarım ağaç kabuğu görünümünde, gözlerim siyah, ak olması gereken kısımlar bile simsiyah, burnum da biraz yamuk. Yani bu dünyanın güzellik standartlarına uyduğum söylenemez. Uymam için 3000 liralık bir burun ameliyatı şart. Aslında bunun için yeterince param var ama yine de içten içe sorunun hafif eğri bir burundan çok daha fazlası olduğunun farkındayım. Ah, size hâlâ kendimi tanıtmadım! Ben, Hazal. İğrenç, korkak ve çirkin bir yaratığım.

Adımın anlamı hayatımla çok uyumlu. Kuruyup dökülen ağaç yaprakları... Otuzlu yaşlarıma girdim, heyhat, hâlâ hayatımda aşkı tatmadım. Tek dostum liseden arkadaşım Şeyma. Dostumun mutlu

ve kalabalık bir ailesi var. Benim ise annemden başka kimsem yok. Otuzdan sonra kırk, elli, altmış gelecek ama yakın zamanda hayatım değişecek gibi durmuyor çünkü evden çalışan biriyseñiz yeni insanlarla tanışmak gerçekten çok zor. Size işimden daha bahsetmedim mi? Ben bir çevirmenim. Çeviri bir romanda adımı görürseniz tereddüt etmeden o kitabı alabileceğınızı söylerler. Söylemedikleri şey ise beni görürseniz korkuyla kaçacak olmanızdır.

Katillerin ortasında ne işim olduğunu merak ediyor olmalısınız. O konuya gelmeden önce sirkten bahsetmeliyim. Daha bu sabah çalışma odamda oturmuş, çevirmekte olduğum kitabın son cümlesini yazıyordum. İşim hayatımda sevdiğim nadir şeylerden fakat en sevdiğim şey, en nefret ettiğim yalnızlığı besliyor. Ne ironik, değil mi? İşimi bitirdikten sonra koltuğa yayılıp eski fotoğraflarıma bakıyordum. Birazdan sirkteki eski bir fotoğraf beni geçmişe götürcekti ama önce annemin bir gençlik fotoğrafını gördüm. Kadın tam bir afet ki bundan ona hiç benzemediğimi çıkarabilirsiniz. Bir tek telekinetik güçlerimi ve simsiyah gözlerimi annemden almışım. Diğer karakteristik özelliklerimi babamdan almış olmalıyım. Buradan yola çıkarak annemin erkekler konusunda zevk sahibi olmayan bir cadı olduğu sonucuna varıyorum.

Annem Müzeyyen, safkan bir cadı. Normal bir cadı gibi sadece büyü yaparken gözleri simsiyah olur. Benim gözlerimse her daim bakanları dehşete düşüren birer kara delik. Eh, sonuç olarak büyü yapmakta olan bir cadıya yaklaşmak istemezsiniz. Bu yüzden doğduğumdan beri doğru dürüst arkadaş edinemedim. Tek dostum Şeyma ise gotik bir vampir. İnsanlar ondan benden korktuklarından daha fazla korkmalı ama öyle olsa bile Şeyma

bunun kendisini etkilemesine izin vermezdi. Ah, konuyu dağıttım! Affedin lütfen. Biraz da katillerden bahsedeyim. Daha doğrusu müstakbel katillerimden.

Bu katil çetesinin şimdiye dek iki cinayet teşebbüsü olmuştu. İlk denemelerinde liseli genç bir kıza zorla yüz elli tane hap yutturmuşlardı ancak çete farmakolojiden anlamıyordu. Herhangi bir ilaç bu kadar fazla sayıda yutulursa kız kesin ölür sanmışlardı. Güneşli bir nisan ayıydı. Kızın arkadaşı elinde şemsiyesiyle yurt odasına girdiğinde kızı kusmuk içinde yatarken buldu. Kusmukta çetenin kızın son yemeği olduğunu sandığı tarhana çorbası, ekme ve sindirilmesi bitmemiş mavi ve kahverengi ilaç parçaları vardı. Polis, kızı hastane çıkışı sorguladığında kız korkusundan çeteyi ele vermedi. Kimse beni ilaç yutmaya zorlamadı, kimse beni intihara teşvik etmedi, diye ifade verdi.

Çete ikinci girişiminde üniversiteli bir kızı çatıdan attı ama kız yine ölmedi. Kız, alt kattaki balkona asılmış çarşafa tutunduğunda bir komşusu balkonda sigara içiyordu. Biraz çabayla yarasız beresiz bu kazayı da atlattı. Kız çok şanslı, çete ise çok şanssızdı fakat üçte keramet var derler. Bu sefer bıçak kullanmaya karar verdi çete. Yeni avlarıysa bendim. Kendimden nefret ettiğimi biliyorlardı. Bu yüzden beni öldürürlerse herkes intihar ettiğimi düşünürdü.

Zaten ölmek istiyordum. Bu dünya iğrenç bir yerdi. İnsanı dış görünüşüne göre yargılıyordu. Şeyma, çok karamsar olduğumu, dünyanın rengârenk bir yer olduğunu söyler hep. Bunu bana söyleyen kız siyahtan başka bir renk giymiyor, buna inanabiliyor musunuz? Neyse, onun verdiği gazla, belki biraz da arada sırada kullandığım antidepressanın etkisiyle, beni mutsuz eden şeylerin değişebileceğine dair şüphe duymaya başladım ve korkaklığım el

atmaya karar verdim. Pembe tek boynuzlu attaki çocukluk fotoğrafım da buna tuz biber ekti. İşte, burada, Böcürt Evi'ndeyim. Hani şu şehrin merkezindeki büyük sirk.

Böcürt Evi'ne en son on yaşındayken gitmiştim. Her bahar şu an yaşamakta olduğum büyük şehre kurulurdu. Aslında korkunç bir yer değildi. En azından palyaçolardan korkmayan insanlar için ürkütücü sayılmazdı. Veya sakallı kadından, dev aynalarından, ateş çemberinin içinden atlayan aslandan... Çocukluğumdan o korkunç günde şehre annemle gezmeye gelmiş, çok keyifli zamanlar geçirmiştim. Ta ki akşam olup anneme o parlak ışıklı yere gitmek istediğimi söyleyene kadar.

Sirkte sakallı kadına gülümsemiş, aynalara kendimden tiksinden tedirginliğiyle bakmışım. Aslanlı ve yılanlı gösteriyi heyecanla izlemiş, küçük bir arabaya sığan bir sürü palyaçoya gülmüştüm. Gösteri sonunda çocuklar atlı karıncaya doğru koşmuştu. Ben de heves edince annem mecbur sıraya girmişti. Sonunda sıra bana geldi ve mutlulukla pembe tek boynuzlu ata bindim lakin atlı karıncanın harekete geçmesiyle hıçkırarak ağlamaya başladım ve tüm çocuklar beni göstererek kahkahalara boğuldu. Zaten gün boyu insanlar bana tuhaf tuhaf bakmıştı. Güzeller güzeli annesinin yanında pek bir çirkin, hiç tanımadığı babasının genlerini almış ucube bir çocuk!.. Bana gülmeyecek de kime güleceklerdi?

Anılarımdan silkindiğimde karar verdim. Bugün her şey yoluna girecekti. Bugünü telefonuma geçen ay işaretlememe rağmen her şey değişebilirdi ama ben değişmeme ihtimalini de hesaba kattım. Her olasılığa karşı hazırlanıp sirke gitmek üzere yola koyuldum. Evden çıktığımda katiller peşime takılmıştı bile. Sirke vardığımda çetenin tam istediği gibi en güçsüz olacağım odaya yöneldim. Sonrası bildiğiniz gibi. Katillerimin ortasına oturdum. Kısa bir

süre için korkusuz ve yenilmez hissettim fakat odaya girip beni görünce çılgılık atıp kaçan velet yüzünden allak bullak oldum.

Çocukluğuma dönmüş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Katiller bıçağını çıkardı. Bu sefer ölecektim ancak çetenin zayıf noktasını buldum. Telefonumu çıkardım. Polisi arayacak değildim. Arkadaşım Şeyma'yı arayacaktım. Yeniden umutla doldum. Planladığım gün gelmişti ama hâlâ kurtarılabılırdim. Çetenin yolundaki en büyük engellerden biri Şeyma'ydı ve dostum, annem gibi daima pozitif konuşup beni ilaçlarımı düzenli içmeye teşvik ederdi. Bu sayede daha az kötü hisseder ve daha güçlü olurum. Güçlü olduğu zaman safkan bir cadının kızı ile başa çıkılmazdı.

Yeni ağladığımı belli etmeyecek şekilde arkadaşım ile konuştum. Yardıma muhtaç ve güçsüz görünmeyecek kadar gururluydum. Sesim ölmekte olan birininki gibi çıkmayınca Şeyma önceliğini arkadaşındansa ailesine verdi. Kızının hasta olduğunu, ona bakmasının gerektiğini söyleyerek konuşmayı kısa kesti. Ben de pek ısrar etmeyip telefonu kapattım. Sonuçta asla yakınlarıma zararım olsun istemezdim. Şeyma'ya hissettirmesem de istediğim sözleri duymayınca içimdeki son umut ışığı söndü.

Sirkteki odada kafamı yerden kaldırıp katillere baktım. Beni nefret dolu gözleriyle süzdüler. Gözlerime yaşlar doldu, tüm bu nefretten ve umutsuzluktan bıkmıştım. Sessizce ağlayarak ve yanıma katillerimi alarak aynalı odayı terk ettim. Yol boyunca gölgem ve önünden geçtiğim dükkânlardaki yansımalarım beni takip etti. Birinin neden ağladığımı sormasını umut eder gibiydim. Yabancıların tuhaf bakışlarından çok, camekânlardaki yansımama tiksintiyle bakan kendimden rahatsız oluyordum. Yavaşça ve sinsice benim peşimden gelen katillerden kimse beni kurtarmadı. Yaşamayı hak etmiyorsun, diye kulağıma fısıldadı katiller.

Anahtarımın evin kapısını açarken çeteyi içeri davet ettim. Hiç şaşırmadılar. Bıçağı görmüştüm ve onu göğsümde hissetmek istiyordum. Banyoya girip telekinetik güçlerimle gözyaşlarımı lavaboya yolladım. Önce telefonuma uzanacak gibi oldum, sonra telefonda o bildiri mi gördüm: İntihar. Kafamı kaldırıp aynaya baktığımdaysa öfkeli gözlerim sırf bakarak beni öldürebilirmiş gibiydi. Öyle de oldu. Son gördüğüm şey bana doğru uçan bir ekmek bıçağıydı.

... ve uyandım. Belki uyanmak doğru kelime değildi. Galiba ölmüştüm, her yer simsiyahtı. Ateist olduğum için öbür dünyaya inanmıyordum. O yüzden böyle bir şey beklemiyordum. Belki de sonsuza kadar burada, karanlıkta kalacaktım. Şimdiden pişman olmuş ve yaşamayı özlemiştim.

Boş durmaktansa etrafımı ellerimle incelemeye karar verdim. Sanırım üzerimde bir tür bez vardı ve toprağın içindeydim. Nefes almadığımı fark edip panikledim. Ölüm korkusuyla toprağı ellerimle kazmaya başladım. Dehşeti hissettim fakat kazdıkça hafifliyordum. Sonunda küçük bir ışık hüzmeleri gördüm. Artık sağ elim bir fidan gibi, kollarımın ağaç görünümünde olduğunu hatırlatayım, topraktan çıkıyordu. Bir dokunuş hissettim, bir el elimi tutuyordu. Sanki beni içinde bulunduğum karanlıktan çekip çıkarmaya çalışır gibiydi.

Topraktan çıkıp ayağı kalktığımda karşımda simsiyah gözleriyle annemi gördüm. Bana sıkıca sarılıp ağladı. Artık bir zombiydim. Mutlu bir zombi. Ağaç gibi olan kolum zombi, politik doğru versiyonunu söylemek gerekirse bitki-insan, babamdan bana geçmişti. Zombiler bitki gibiydiler. Sonuçta topraktan çıkıyorlardı.

Anneme dönecek olursak, canım benim, mezarın başında günlerdir öylece durmuş, kızını bekliyormuş. Hareketliliği fark edince o da yukarıdan toprağı eşelemeye başlamış. Yere kapanıp benim elimi sıkıca tutmuş, gözleri simsiyah olmuş ve toprak parçaları havalanmaya başlamış. Annemin güzel gözlerinde acıyı ve mutluluğu görünce, gözlerimi sevmeye karar verdim. Zaten bu girişimimde ölüme çok yaklaşmıştım ve tadından nefret etmişim. Sevdiğim bir işim ve sonsuz potansiyelim vardı yaşadıkça. Ölüm ise bomboştı.

Anneme bir daha asla kendimi öldürmeyi planlamayacağıma, ilaçlarımı düzenli kullanacağıma yemin ettim. Annem "Bu son girişimindi, değil mi Hazal'ım?" dedi. Kafamı salladım. Artık çete beni, ben de kendimi ve yaşamayı seviyordum. Kendimi seviyorsam başkalarının beni sevmemesinin ne önemi vardı ki? Bu cinayet girişimi son girişimimiz oldu. Üçte gerçekten keramet vardı. Sonra annem bir anda mezarlıktan kayboldu. Çevremde bir tek zombiler kalmıştı. Bir grup insan başıma üşüştü. "Suisid girişim. 32 yaşında. Yarı cadı, yarı bitki-insan. Takip edilme sanrısı ve işitsel halüsinasyonları var. İçgörü yok. Gerçeklik algısını kaybetmiş," dediler ve bana bir bakıp başka zombinin başına gittiler. Ben de gerçeklik nedir, onu düşündüm. Gerçek; duyduğumuz, gördüğümüz, hissettiğimiz, kokladığımız ve tattığımız şey değil midir?

Dipsiz Yokuş

M. Ercan Ergür

Evin camından baktığında görüyordu onu: Her daim orada duran ve dudak büken bir düşman gibiydi. Hani şu, insana çok yakın davranan ama bir o kadar da uzak, yine bir o kadar çekici gelenlerdendi. Onlarla yakınlaştığında başına gelecekleri bilir, bunun olmaması için kendini çok zor tutman, âdeta nefsinle mücadele etmen gerekirdi. Düşüncesi bile korkuturdu. Yine de hayat, onunla yakınlaşmak için seni zorlardı. Ardına sığındığın imkânlar etrafındakileri kandırorsa bile içten içe orada kalma nedenini kendin çok çok iyi bilirdin.

Derin bir nefes alan Ercan bakışlarını düşmandan kaçırarak son demindeki çayından bir yudum daha almıştı. Pencereden öylece bakmaya devam ediyor, gözlerini sokakta top oynayan çocukların üzerinde tutmaya çalışıyordu. Onlara imreniyordu. Sonuçta elinden daha fazlası da gelmezdi.

Kollarını dayadığı pervaz ve eski tip, dışa açılan panjurların teki kırık olan kanadı artık göz aşinalığından dolayı çok da doğal geliyordu. Sıradan olmayan tek şey geniş camın dışına güvercinlerin yaptığı yuvaydı. “Gugucuk” derdi rahmetli babaannesi. Çocukken onların oradaki varlığını çok sever, parmağıyla gösterir ve mutluluğun şarkısına eklediği bu yeni nota ile sevenlerini dize getirirdi. Bunun anlamı büyüyünce artık sevmediği miydi? Tabii ki hayır! Her zaman sevecekti. Yine de bir daha orada asla gugucuk olmayacak, geriye bir tek şanlı ama terk

edilmiş yuvalar kalacaktı.

Nedeninden emin olamasa da o mahallede oturan herkes gibi tahmin edebiliyordu. Başını sokakta top koşturan çocuklardan sağa doğru, başı sonu, ucu bucağı gözükmeyen derin yokuşa tekrar çevirdi.

Bakan ama anlamayan pek çok kişi aslında görmüyordu yokuşun başını... Bakan ve anlayanlar da sonunu asla göremiyorlardı bir bakıma. Bu da başının ve sonun bir olduğunu kanıtlıyordu. Eh, gugucukların gelmeye devam ettiği o eski günlerde yokuş herkes tarafından görünürdü oysa... Başı da vardı sonu da. Yakası da açıktı paçası da.

Çocuklar, çıkmaz sokağa çoktan girmiş ve girdiği yerden çıkmak üzere el arabasını döndürmüş olan eskicinin gitmesi için bir süre beklediler. Oyunlarını bölmüşü işte! Kötü kötü bakarak adamın mahallelerini daha çabuk terk etmesini sağlayabileceklerini düşünüyorlardı. İşe yaramaz! Adamın işi buydu bir kere: Mahalle aralarında cirit atmak ve ucuna takılan üç beş parçayı çekerek aracına yüklemek.

Neyse, eskici sonunda dönüp gittiğinde bir süre daha Osman'ın ve Taci'nin eti budu olmayan minnak kalecileri İsmail'i gol manyağı etmelerini izledi. Havayı kokladığında anladı ters giden ama düze çıkması için tez elden müdahale etmesi gereken bir durum olduğunu: Evet, son demini aldıktan sonra çayın altını kapatmayı unutmuştu muhakkak!

Pencere pervazına dayandığı yerde doğruldu, arkasını dönmeden önce duvar dibindeki değnek çiftini aldı ve yarı teperek, yolu döverek üç ayakla mutfağın yolunu tutturdu.

Kaderin cilvesini bu koridorlarda adam etmişti. Ha yokuş aşağı ha yokuş yukarı. Hepsi birdi onun için! Sokakta yaşayan ve bakmayı bilen insanlardan birisi olan Ercan işte böyle, kendi dipsiz yokuşunda yaşardı.

Zorluklar onlarla baş etmeyi bilenler içindir. Çaydanlığın altını kapattı, sonra da kaldırıp musluğun altına attı. Cos sesiyle gelen dumanı eliyle yelleyerek, bir parça parfüm kokusu gibi içine de çekerek hayatın anlamına düz bir bakış attı. O bakışın ardında gerçeğin sanrısı olan öksürük vardı. Pis, balgamlı balgamlı ve pencereye giden yol işte böyle daha da hızlanmış, hemen tepilmişti.

Tekrar yerine oturduğunda artık dümdüz olan bu hayattan ne kadar da çok sıkıldığını anlayabiliyordu.

Ve atladı, topu tuttu minik İsmail! Başarmıştı! Başını kaldırıp karşı komşusu olan Ercan Amca'sına el salladı. Yüzündeki sırıtış ayna gibi yansıdı, çocuğa geri döndü. Sonra top havalandı ve yoluna kondu.

"Beni yanlış anladınız," dedi kapının dışında bir adam sesi.

Binanın sonu, çatıdan hemen önce olan beşinci katta kim konuşuyordu ki böyle? Bakışları koridora, oradan açılan sokak kapısına döndü. Sadece iki daire vardı. Bir onun, bir de...

"Hanımefendi, bu daireler kentsel dönüşüm planına dâhil edildi. Yine de risk seviyesi yüksek olmadığı için sizin onayınız olmadan işleme alamıyoruz." Yine mi bu adamlar!

"Kentsel dönüşüm... Yıkma emri verildi yani!" dedi aynı katta bulunan tek diğer dairenin ev sahibesi olan yaşlı ve kızgın Ayşen Teyze. Sesinin yankısı oraya kadar uzanıyordu. "Buna izin veremem, vermem! Oktay'ımdan bana kalan yegâne hatıra

burası!"

"Eminim merhum eşiniz de bunu kabul etmenizi arzu ederdi. Hem... Hadi ama! Hayatınızın geri kalanını, en güzel yıllarınızı bu eski apartman dairesinde geçirmek, bu çürük betona gömmek istemezsiniz, değil mi? Size çok daha güzel bir yerleşim yeri tahsis edeceğimize emin olun lütfen. Hem çocuklarınıza, hatta torunlarınıza da güzel ve bir o kadar da kıymetli bir miras bırakmış olacaksınız."

"Hadi, gidin buradan! Evim sapaşğlam benim!"

"Tüm kat malikleri kabul etti. Bir tek siz ve karşı komşunuz..." Evraklara bakıyordu kesin. "Ercan Bey kabul etmiyorsunuz. Her hâlükârda bu binalar kentsel dönüşüme girecekler ama sizin rızanız olmadan..."

Tekrar camdan dışarıya dönmüştü Ercan. Ateşe ateş, suya suyla karşılık veriliyordu. Ercan'ı söküp atamıyor, dairesinden çıkaramıyordular ama Ayşen Teyze de bir kez ikna olursa engelli olduğu için temeli sağlam Ercan'ın karşı koymak için ne gücü kalacaktı? Kimse onun direncine direnç demeyecek, tekerine çomak sokuluvrecekti.

İsmail yine atlamış, top parmak uçlarını sıyırarak iki taş arasındaki kaleye bir güzel girmişti.

"Pardon beyefendi ama annemin böyle bir arzusu yokken neden sürekli kapıda bitip kendisini rahatsız ediyorsunuz ki!" Ercan başını çevirerek yine koridorun olduğu yöne baktı. Ah tabii ya, Nilay Abla buradaydı. Bu da hafta sonu olmasına rağmen İsmail'in neden bahçede olduğu sorusunun mantık bulan cevabı değil de neydi? Annesi ile birlikte ananesini ziyarete gelmiş olmalıydı.

"Amacımız sadece kentsel dönüşüm..."

"Bırakın beyefendi bu palavraları! İstemiyor işte kadın! Mafya mısınız nesiniz? Madem kentsel dönüşüm, o zaman kamulaştırıp öyle gelin. Bize de söz hakkı kalmaz o zaman. Başınız da ağrımaz. Hadi, bas geri! Bas bas bas!" Helal sana be Nilay Ablacım!

Derin bir nefes alan Ercan cama doğru başını çevirdi ve dışarıya baktı. Fırlayan topun rüzgârla karışık gidişi, imkânsızın vücut bulmuş hâli gibi çıkmaz sokağın son noktasına yuvarlanması ve peşinden koşan bir çocuk. İsmail... Neyse ki, kimine göre gerçek olan duvara çarpıp dönecekti işte şimdi... Hooop... Ve top kaleye... Gooool!

İsmail'in peşi sıra koşturduğu top duvara çarpmamış, bunun yerine aslında hep orada olan yokuştan aşağıya yuvarlanıp gitmişti. Üç çocuk arkasından bakakaldılar öylece.

"Ah," dedi Taci. "Oraya asla ama asla inmem ben!"

"Ama bu oraya kaçan kaçınıcı top!" diye isyan etti Osman.

"Aşağıda bir top havuzu olmalı!"

"İsmail..." Ercan pervaza tutunarak pencere kenarındaki sandalyesinde doğrulmuş, sadece kendinin duyabileceği bir sesle konuşmuştu. Oradan aşağıya gitmezdi herhalde!

"Oraya gidersem annem kafamı kırar!"

"Ama orayı hiç gördü mü ki? Geçen gün ablama yokuşun aşağısında ne var dedim, bana 'Ne yokuşundan bahsediyorsun sen!' diye çıkıştı."

"Kör filan mı Türkan Abla!"

"Hayır, sadece dört göz..." Kahkaha attılar. "Ben öyle diyorum ona!"

Yeniden kahkahalar dizildi birbiri ardına. İsmail yokuştan aşağıya doğru bakıyordu. Bir adım attı.

Ercan ayağa fırlarken sandalyesi arkaya doğru devrilmişti. Pencere pervazına dayandı. Kırık olmayan sol panjur kolundan destek aldı ve sağa, yokuşun tepesinde dikilen çocuklara doğru baktı. Diğer iki çocuk buz kesmişti. "İsmail!" dedi bağırarak. Çocuk duymadı.

"Ben..." dedi. "Ben alırım!" Şaşkın arkadaşları bakakaldı, İsmail ise onlara sırtarak karşılık verdi. "Hemen döneceğim," dedi ve Ercan'ın "İsmail!" çığlıkları arasında yokuştan aşağıya, karanlığa doğru koşmaya başladı.

Yokuş kapandı, duvar örgüsünü tamamladı ve çocuk... bir daha asla geriye gelmedi.

* * *

"Nereden gitti dediniz?" diye tekrar sordu polis memuru. Hem Ayşen Teyze hem de Nilay Abla ağlıyordu.

"Oradan!" dedi Taci. "Ama yokuş onu yuttu! Aynı... bir canavar gibi! Gerçekten!"

Osman ağlıyordu. İsmail kaybolduğu için değil, Türkan ablası kulaklarını çekip durduğu için. O da aynı Taci gibi bir iki kez yokuş olduğu yönü göstermiş ama sonra ablasından "yalan söylemeyi hemen kesmesi" doğrultusunda bir güzel zılgıt yemişti. Dışarıdan bakan biri çocuğu sonbaharda yapraklarını döken mazlum bir ağaca benzetebilirdi.

Hemen ana kızın arkasında, koltuk değneklerine dayanmış duran

Ercan hâlâ şok içindeydi. İnanamıyordu çünkü elinden bir şey gelmemiştir. Görmüştü ama çocuğun gitmeyeceğini, herkes gibi korkup geriye çekileceğini sanmıştı. Sonra hafif, sonra acılı, derken kavurucu sosu konuşlandığı penceresinden dışarıya saçmıştı. Çocuk ise çoktan gitmişti tabii...

Nilay Abla inanamaz bir şekilde duvara bakıyordu. Hadi ama Abla, sen bu mahallenin çocuğusun! O yokuşu görebilirsin! Yine de ne faydası vardı ki? Orası... Dipsiz yokuş bir canavar gibi yutmuştu işte çocuğu. Bunun hayli bilincinde olan Ayşen Teyze hüngür hüngür ağlıyor, erken yaşında yitip giden torunu için yas tutuyordu. Yine de kızına hiçbir şey demiyordu.

* * *

Günler yokuş aşığı gitti. İsmail artık yoktu. Daha önceden onu hayata bağlayan torununun artık var olmadığını anlayan, onun yokluğunda kıyıya vuran büyükanne elini telefona attı. "Lütfen akşama gelin," dedi. "Evi vereceğim. İster kentsel dönüşüme sokun isterseniz yıkın ve yerine yenisini yapmayın!"

"Haber henüz aldık, efendim. Çocuğun bulunacağına eminiz. Lütfen gönlünüzü ferah..."

Ercan duyduğuna inanamayarak kapıda durmuş, Ayşen Teyze'nin pınarları kurumuş, küçülüp bir çift minik inci tanesi gibi kalmış gözlerinin yuvalandığı yüzüne bakıyordu. "Lütfen Ayşen Teyze..." dedi. "Bir kez daha düşünün!" Yine de bunu derken aslında biliyordu, düşünecek neleri vardı ki? Bu cennet mahalleye tepeden bakan karanlığın kaynağı olan yokuş, onlardan en değerli varlıklarını almış, yerine derin bir boşluk bırakmıştı.

"Düşünecek ne var ki?" diye onun düşüncelerini onayladı telefonu

kapatan Nilay Abla bağırarak. Annesinin koluna girdi ve "Hadi, anne..." dedi. "Eve girelim!" Kapı kapanmadan önce aradan bakarak son kez "Üzgünüm Ercan," dedi. "Üzgünüm."

Gözleri dolmuştu Ercan'ın. "Ben de ablacım... Ben de..."

* * *

Duvar... kendisini her daim gören sayılı kişiden, mahalle sakinlerinden birinin dokunuşu altında titredi ve yerini sonsuz karanlıklarla bezeli bir hiçliğe bıraktı. Ercan arkasını dönerek "Üzgünüm," dedi. "Kimi yokuşlar vardır aşağıya gider, kimisi vardır yukarıya çıkar. Öyle değil mi?"

Değildi işte. Belki de öyleydi. Yakası aşağı olanın yolu dik olurmuş derler. Eh, öyleyse yakayı yukarıya doğru çevirmeli, sonra aşağıya doğru gitmeliydi. Ama hayır... Ercan'ın rotası yukarıya doğruydı!

Koltuk değneklerine dayandı ve tek ayağını aşağı yönde atarak yokuş yukarı yürümeye başladı. Karanlık... yukarıda onu bekliyordu. Evrenin sonsuzluğuna doğru uzanıyordu dipsiz yokuş!

* * *

Zemine vuran koltuk değneklerinin yükselen sesine eşlik ederek açıldı kapı. Koridora yayılan tıkrıtu dolu yankıların sahibi Ercan'dı. Bunu herkes bilirdi. Anahtarlar salındı. Deliğe girdi ve çevrildi. İşte kapı açılmıştı.

"Ercan!" Ayşen Teyze'nin evinin kapısı açıldı. "Bugün sana öyle söylediğim şey için çok üzgün..." dedi kapıdan çıkan Nilay Abla ve kalakaldı.

Koltuk değneğine yaslanan, tek ayaklı çocuk döndü ve baktı.

"Önemli değil, Abla," dedi. "Durumunuzu anlayabiliyorum. Ben de olsam böyle karar verirdim."

"İs... İsmail..." dedi Nilay Abla. Eli ayağı titriyordu.

Ercan başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Çok üzgünüm ama onu... kurtaramadım!"

Nilay Abla ileriye doğru atıldı. "İsmail!" Bir ana gibi sıkıca, yürekten kavradı, doya doya kucakladı. "Geriye döndüğün için çok... çok mutluyum!"

Kavuşturma Kitabı

Güven Can Yıldız

Birkaç saattir yüzü duvara dönük bir şekilde, yatakta, fısıldayarak, hararetili hararetili bir şeyler söylüyordu. Bazen yatakta doğruluyor, güçlkle dilinin döndüğü ve anlamını bilmediği kelimeleri yüksek sesle söylüyor, ardından geri uzanıyordu. Yüzünün dönük olduğu duvara çeşitli semboller çizilmişti. Yastığın yanında geniş uçlu bir tebeşir kalemi duruyordu. Söylediği bu sözleri, neredeyse bir buçuk aydır okuduğu bir kitaptan ezberlemişti. Kitapta yazdığına göre bunların her gece tekrarlanması gerekiyordu.

Kitabı aldığı günden sonraki her gecesi böyle geçmişti. Bu da o gecelerden biriydi. Derince iç çekti. Nedenini bilmediği bir huzursuzluğa kapılmıştı şimdi. Rahatlamak için yatakta doğrulup sırtını yastığa dayadı ancak bu bir fayda etmedi. Nefesi daralmaya, içindeki huzursuzluk çığ gibi büyümeye başladı. Neydi şimdi bu duygu? Elini ciğerlerine koydu. Acı çekiyordu. Tam o sırada göz ucuyla odanın içinde birini görmüş gibi oldu. Başını kaldırıp karanlığın içine baktı. Bir an için birinin ona baktığını düşünmüştü. İzleniyor gibi, birisi doğrudan ve rahatsız edici bir şekilde odanın derinliklerinden, karanlığın içinden onu seyrediyor gibiydi. Gözü karanlığa alışıkça odanın hatları da belirginleşiyordu. Orta yerde belli belirsiz bir karartı göründü. Neydi o? Bir insan silüeti miydi? Yoksa sandalyenin üstünde kalan birkaç parça kıyafet mi? Açısını bir iki kere değiştirerek ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Karartının başı olduğunu düşündüğü yer de onunla birlikte açısını değiştiriyor, sanki gözleriyle onu

takip ediyordu. Huzursuzluk yerini korkuya bırakmıştı. Elini telefonuna uzattı. Gözünü karartıdan ayırmadan telefonun ışığını açmaya çalışıyordu. Titreyen elleri ise bunu zorlaştırıyordu. Sanki biri ayakta durmuş, başını doğruca aşağı eğmiş, kıpırdamadan duruyordu orada. Peki ya şunlar bir çift göz müydü ve o etrafındakiler saçlar mıydı? Sonunda telefonun arka ışığını açmayı başardı. O sırada sandalyenin yere sürtünürken çıkarttığı ses odaya yayıldı. Hoplayan yüreğiyle yataktan sıçradığı gibi ışığı o tarafa tuttu ve oda aydınlandı. Çekmeceli bir dolap, dağınık bir masa ve bir sandalye haricinde hiçbir şey yoktu.

Bir sonraki gün, içinde büyük bir heyecan vardı. Bu gece yalnız geçirdiği son geceydi. Sabah işe gitmiş, insanlardan kaçarak sorumluluklarını yerine getirmiş, ardından hiçbir yere uğramadan doğruca eve gelmişti. Döndüğünden beridir de yatağında oturmuş boş boş odayı seyrediyordu. Saat gece on ikiyi vurdu, telefonunun uyarı sesi duyuldu. Adam eline tebeşir aldı, "Seni geri getireceğim," dedi.

Cenazenin ardından tam kırk gün geçmişti. İlk haftalardaki ağlamaları artık yoktu. Yine de canı yanıyor, yine de özlüyordu. Ancak hayat devam etmek zorundaydı ve o da bir yolunu bulmuştu. Tek kişilik sofrayı kurmak, tek kişilik yemek yemek, tek kişilik alışveriş yapmak, tek kişilik yaşamak alışılmayacak bir şey değildi. İnsanın yıllarını beraber geçirdiği birini kaybetmesi tarifsiz bir acıydı ama geçip gidiyordu işte. Gözleri dolmaya başladı. Dişlerini sıktı. Hayır... Geçip gittiği falan yoktu. Özlem dinmiyordu. Acısı kırk gündür hafiflememişti. Öfke ve keder birbirine karıştı. Gözleri duvarda asılı bir tabloya kaymıştı. Resimde kumral saçlı, zayıf yüzlü genç bir kadın objektife

gölümsüyordu.

Gözyaşlarını sildi. Bir süredir okuduğu kitabı uzandı. Siyah ciltli, resimsiz, sade bir kitaptı bu. Üstünde kabartmalı harflerle, anlamını bilmediği bir şeyler yazıyordu. Altınaysa bir kâğıt yapıştırılmıştı. Bunu kitabı ona cenaze günü veren kişi yapmıştı. Tüm kitabı, bu kâğıtlara yazılmış çevirilerle okuyabiliyordu. Kağıdın üstünde büyük harflerle "Sevdiklerinize Kavuşun" yazılıydı. Kitabın kaldığı sayfasını açtı. Çevirmenin bıraktığı notları takip ederek okumaya başladı.

"Ölenin, ölüme alışması için vakit gerekir. Ardından ona kavuşmak için bir seçim yapmanız gerekir. Bu vakit kimi inanışlara göre kırk gün kimine göreyse bir aydır. Kitapta kırk günlük beklemenin doğruluğundan bahsediliyor. Seçimlerden ilki bir ölüyü fiziken getirmektir. Uzun süren ve meşakkatli bir iştir ve bu kitapta bulacağınız bilgiler tek başına yeterli değildir. Aynı zamanda iyi seviyede anatomi ve cerrahi de bilmeniz gerekir. İkinci seçenek ise ruhen bir kavuşmadır. Bu, yalnızca yürekten sevdiğiniz kişi için gerçekleşebilir. Ölen kişi artık tanrılara aittir. Doğru adaklar ve doğru sözler, tanrılarının cömertliğinden yararlanmanızı sağlayacaktır. Kırk gündür gerçekleştirmiş olduğunuz ayinler ve ettiğiniz dualar bu adaklardan başka bir şey değildir. -Burada ayini gerçekleştirmek hakkında bilgiler veriliyor. Sayfa 36'da bulunan notlarımda zaten yazıyor. Orayı okuyup ardından bir sonraki sayfada bulunan notlar aracılığıyla ayine devam edebilirsiniz.-"

Sayfayı çevirdi. Orada gördüğü bir sembolü, daha öncekilerin yanına çizdi. Derince nefes aldı ve anlamını bilmediği kelimeleri telaffuz etmeye başladı. Cümleleri okudukça duvardaki semboller

belli belirsiz parlıyordu. Odanın içinde sanki tüm kapı ve pencereler açılmış gibi bir esinti vardı. Yine dün geceki his, yine o huzursuzluk çökmüştü içine. Nefesi daralıyordu, aldırış etmedi. Cümleleri bitirip kitabı kapattığında semboller artık çevreyi aydınlayabilecek kadar güçlüydü. Odayı dolduran esinti ise rüzgâra dönüşmüştü bile. Odanın orta yerinde bir parlıltı belirdi. Adam öksürdü. Rüzgâr etraftaki kıyafetleri sağa sola uçuruyordu. Parlıltı kendi içinde spiraller çiziyordu. Duvardaki tablo yere düşmüş, içindeki resim ise çerçeveden sıyrılmıştı. Adam yataktan inip parlıltının önünde dizleri üzerine çöktü, ağlıyor ve hıçkırıyor. Parlıltı önce genişledi sonra uzadı. Neredeyse kör edecek kadar güçlü ışık saçtı ve en sonunda da bir kadın silüetine büründü.

Adam biraz korkmuş, biraz da sevinmiş bir haldeydi. Gözyaşlarını sildi. Güçlkle bir nefes daha aldı. "Sevgilim. Bu... Bu sensin," dedi. Ardından öksürükleri artmaya başladı. Kadın öne doğru bir adım attı ve elini uzattı. Süzülürmüşçesine hareket ediyordu. Adam zorlukla soluyordu. Sanki odadaki tüm hava boşaltılmış gibiydi. Yine de elini kaldırıp kavuştuğu aşkının elini tuttu. Ardından nefesi kesildi.

Rüzgâr durmuştu. Duvarda çizili semboller artık parlamıyordu. Etrafa kıyafetler saçılmış, her yer dağılmıştı. Yerde bir tablo, tablonun yanında kumral saçlı bir kadının resmi, resmin yanında cansız yatan bir adam duruyordu. Adamın hemen yanı başındaysa açık kalmış bir kitap ve son sayfasında yazan şu sözler vardı:

"Olabilecek en yavaş ölüm
hayatta kalmaya devam etmektir.
Kavuşturma Kitabı sizi
sevdiğinizin yanına götürecektir."